

liggende direktiver, og som er retmæssigt oprettet iht. medlemsstaternes lovgivning.

Domstolene skal acceptere denne liste som bevis for, at de godkendte organer kan varetage forbrugernes kollektive interesser. Domstolene har ret til at undersøge, om de godkendte organer ud fra deres formål og virke har en retlig interesse i at indbringe en sag i det konkrete tilfælde. Det vil således efter en konkret vurdering være muligt for retten at afvise en sag. Retten kan således fx afvise en udenlandsk bilejerorganisation, der vil nedlægge forbud mod vildledende reklame for computere, uanset at organisationen er optaget på Kommissionens offentliggjorte liste, og organisationens formål er at beskytte medlemmernes interesser.

Den handling, som det godkendte organ ønsker at få forbudt, skal have virkning i den medlemsstat, som har udpeget organet.

Til § 3

Bestemmelsen giver mulighed for, at en dansk virksomhed ved dom kan tilpligtes at undlade en handling i en anden medlemsstat. Det er handlinger i strid med direktiverne, som disse er gennemført ved medlemsstaternes nationale ret, og som er i strid med kollektive forbrugerinteresser, der kan forbydes. Udover at kunne forbyde handlinger, er det tillige muligt at understøtte forbudene med foranstaltninger, som må anses for nødvendige for at sikre genoprettelse. Foranstaltningerne skal stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og skal være klart beskrevne. Det vil fx være muligt at påbyde en berigtigelse af vildledende reklamer.

Bestemmelsen anviser ikke hvilken medlemsstats lovgivning, domstolen skal anvende. Det er således op til domstolene at afgøre, hvilket lands materielle lovgivning der skal anvendes. Der henvises til punkt 5.5. i de almindelige bemærkninger.

En del af direktiverne er minimumsdirektiver, hvilket medfører, at de forskellige medlemsstater kan have fastsat mere vidtgående krav, end dem der følger af direktiverne. Det vil i givet fald være op til domstolene i de konkrete sager at afgøre, om de regler, som godkendte organer påberåber sig til støtte for forbudet, falder inden for direktivets anvendelsesområde. Der henvises til punkt 5.6. i de almindelige bemærkninger.

Den, der forsætligt overtræder en dom efter § 3, stk. 1, kan efter retsplejelovens § 535 idømmes straf af bøde eller hæfte. Det er det organ, som har fået forbudt en handling, der kan anlægge straffesag for overtrædelse af en dom. Der kan straffes hver gang, der foreligger en særskilt tilsidesættelse af dommen.

Til stk. 2

Bestemmelsen hjemler, at der kan nedlægges fagedforbud efter retsplejelovens almindelige regler. Direktivet kræver, at det er muligt at nedlægge et forbud hurtigt, så formålet med forbudet ikke forspildes. Det forventes, at langt hovedparten af forbudssagerne vil blive startet i fagedretten. Overtrædelser af fagedforbud kan efter retsplejelovens § 651 straffes med bøde eller hæfte. Det er rekvirenten, der kan anlægge straffesag. Spørgsmålet om idømmelse af straf kan udsættes, indtil justificationssagen er afgjort.

Et fagedforbud forudsætter, at sagsøger kan godtgøre eller sandsynliggøre, at den handling, der søges forbudt, er ulovlig, og at formålet med forbudet forspildes, såfremt sagen skal afvente en almindelig rettergang. Bestemmelsen fastsætter betingelserne for nedlæggelse af forbud efter reglerne i retsplejelovens kapitel 57. Der henvises til punkt 5.3. i de almindelige bemærkninger.

Nedlægger fagedretten et forbud, skal sagsøger efter reglerne i retsplejeloven anlægge sag til stadfæstelse af fagedforbudet inden 2 uger. Fagedrettens afgørelser kan påkæres efter reglerne i retsplejeloven, ligesom en dom, der forbyder en handling, kan ankes efter reglerne i retsplejeloven.

Til § 4

Bestemmelsen giver erhvervsministeren bemyndigelse til efter forhandling med de berørte ministre at udpege de myndigheder og organisationer, der kan anlægge forbudssager i andre medlemsstater for overtrædelser af den direktivbestemte lovgivning begået af erhvervsdrivende fra andre medlemsstater, når de ulovlige handlinger har virkning i Danmark.

Direktivet kræver, at de godkendte organer skal være lovlige og have rets- og handleevne efter national lovgivning. Det kræves ikke, at disse ifølge lovgivningen er pålagt en særlig forpligtelse til at varetage kollektive forbrugerinteresser.

De i bilaget nævnte direktiver håndhæves nationalt af Forbrugerombudsmanden, Lægemedelstyrelsen og Radio- og TV-Reklamenævnet. Udgangspunktet for disse myndigheder er, at de alene kan behandle sager, herunder anlægge retssager med hjemmel i den danske lovgivning. En udvidelse af disse myndigheders virksomhed til også at omfatte udenlandsk ret kræver derfor en særskilt hjemmel.

Da bilaget forventes udvidet løbende med nye direktiver, og da der kan opstå nye myndigheder og organisationer, der har en legitim interesse i at blive søgsmålskompetent, er det fleksibelt, at erhvervsmini-